

γανιάζω, σκούζω. γ) Βραχνιάζω από το πολύ κλάμα ή από τās πολλές φωνάς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οίν. Τραπ. Χαλδ.): Κούϊξον, κούϊξον, ἐγάριξα Κερασ. 'Εγάρ'- τσεν ή λαλία μ' Τραπ. Σώνει τραγωδεῖς, ἐγάρισε (φθά- νει πού τραγουδεῖς, ἐβράχνιασε) Οίν. Συνών. βλη- χιάζω 2, βραχνιάζω, γανιάζω. Πβ. ἀγάριστος. 4) 'Ασθμαίνω, πνευστιῶ ἐκ κόπου ή δρόμου Λήμν.: Γάρ'σι νά τρέξ'. Συνών. ἀγκομαχῶ, λαχανιάζω, φουσκώνω. 5) Αἰσθάνομαι τὸ στόμα ξηρὸν καὶ πικρὸν ἐκ δίψης ή πεί- νης, ἐξαντλοῦμαι ἀπὸ δίψαν ή πείναν Πόντ. (Οίν. 'Οφ.) Σα- μοθρ.: 'Εγάρισα ἀσ' σὴν πείνα. Οίν. Δὲν εἶχε νιὸ κι γα- ρίσαν' ἀπ' δ' δίψα Σαμοθρ. Δὲν ἰγείχαμ' νιὸ κι γαῖσαν' γούλ' μία διψασμέν' (δὲν εἶχαμε νερὸ καὶ ἐταλαιπωρήθη- μεν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκ δίψης) αὐτόθ. Συνών. γανιάζω, γανίζω, σκάζω. 6) 'Επὶ ἀγγείων ή πηγῶν, ἀναβλύζω, ἀναδίδω ὑγρὸν εἰς ἐλαχίστην ποσότητα, οἶονεῖ κατὰ στα- γόνας (πιθανώτατα ἐκ τοῦ κατὰ σταγόνας ἀναδιδόμενου γάρου διὰ τῶν πόρων ή τῶν σημείων ἐφαρμογῆς ἀγγείων περιεχόντων ἐλαίας, τυρόν, κττ.) Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.): Τρέξ' τοῦ βαρέλ' σας; Μπά! ἴσια, ἴσια π' γαρίξ' 'Ακρ. Δὲ μπόρῃσα νά γιουμίσου τοῦ ματαρά 'ς τοῦ Κιραμ'δαρεῖό- ὄτ' γαρίξ' 'κεῖν' ή βρούθ' (ματαράς = νεράσκι) αὐτόθ. Συνών. ἀναγαρίζω. β) 'Απροσ., πίπτει ἀραιὰ καὶ σι- γανή βροχή, ψιλοβρέχει Πελοπν. (Κλουτσηνοχ.).

γαρίλα ή, Πάρ.—Λεξ. Δημητρ. γαρίλ-λα Κύπρ. ('Αμ- μόχ. κ.ά.) γκαρίλα 'Ηπ. (Κόνιτσ.).

'Εκ τοῦ οὗς. γάρος, παρ' δ καὶ γκάρος, καὶ τῆς κα- ταλ. -ίλα.

1) 'Ο ρύπος τῶν ἐνδυμάτων Λεξ. Δημητρ. Συνών. γαριά. 2) 'Η κατὰ τās γωνίας τοῦ κανθοῦ τῶν ὀφθαλ- μῶν σχηματιζομένη μικρὰ ποσότης λιπώδους ἐκκρίματος, ή λήμη τῶν ὀφθαλμῶν Κύπρ. ('Αμμόχ. κ.ά.) Πάρ.: Εἶντα γαρίλ-λες ἔχεις 'ς τ' ἀμ-μάδκια σου; 'Αμμόχ. Συνών. τσίμπλα. 3) 'Επὶ ὕδατος ή ἄλλου ὑγροῦ, ἐλαχίστη πο- σότης, σταγὼν Κύπρ. ('Αμμόχ.): Τοῦτος ὁ λάκκος 'ἐν ἔδει γαρίλ-λα ν-νερόν. Συνών. βρόχος (III), γαρίδα 1, γαρισιά, κόμπος, σταγόνα, στάλα, σταλα- ματιά, σταλιά, σταξιά. Πβ. γαρίζω 6. 3) 'Επιρρ., ἐντόνως μελανοῦ χρώματος 'Ηπ. (Κόνιτσ.): Μαῦρος, γκαρίλα! Συνών. μαυρίλα, πίσσα.

γαρίλης ἐπιθ. Σκῦρ. γαρίλ-λης Κύπρ. Θηλ. γαρίλω Σκῦρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς καταλ. -ης.

1) 'Ο λημῶν, ὁ ἔχων λήμην εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς Κύπρ. Συνών. γαριλιάρης, τσίμπλης, τσιμπλιάρης. 2) 'Ο ἔχων τοὺς ὀφθαλμοὺς διαστρόφους, ὁ παραβλῶψ Σκῦρ.: 'Η μαμμή πῆε νά ἀρπάξη τὴν προσωπίδα τσαὶ χά- λασε τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ τσαὶ μ' τό 'καμε γαρίλη (προ- σωπίδα = ή ἀλλαχοῦ «σκέπη», ὁ ὕμν ὁ ὁποῖος σκεπά- ζει, ὡς νομίζεται, τὸ πρόσωπον τοῦ νεογνοῦ). Συνών. ἀλληγιόξης, ἀλλήθωρος (I), γκαβός. 'Η λ. καὶ ὡς τοπων. (ὄν. ποταμοῦ) Κύπρ.

γαριλιάζω ἀμάρτ. γαρίλ-λιάζω Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάζω.

'Αποκτῶ λήμην εἰς τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν ἔνεκα ἐρεθισμοῦ ή νόσου αὐτῶν: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του. Συνών. τσιμπλιάζω.

γαριλιάρης ἐπιθ. ἀμάρτ. γαρίλ-λιάρης Κύπρ.

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίλα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιάρης.

Γαρίλης 1, ὁ ἰδ.: Γαρίλ-λιάζουν τ' ἀμ-μάδκια του, ἔν' γαρίλ-λιάρης.

γαριοφορεμένος ἐπιθ. Κρήτ. (Σφακ.)

Κατ' ἀνομοιωτικὴν ἀπλολογίαν ἐκ τοῦ *γαριοφορο- ρεμένος, δ ἐκ τοῦ ἐπιθ. γαριερός καὶ τοῦ φορεμένος, μετοχ. τοῦ ρ. φορῶ.

'Ο φορῶν ρυπαρὰ ἐνδύματα: 'Ασμ.

'Σ τσῆ Ζοῦς τὸ γάβο βγαίνουνσι μιὰ δεκαριά νομάτοι, μὰ 'ρῃαι σκουροὶ κι ἀνάλλαγοι καὶ γαριοφορεμένοι Συνών. λεροφορεμένος, δι' ὁ ἰδ. λεροφορῶ.

γαρισιά ή, ἀμάρτ. γαριντιῶν Κύπρ. (Λεμεσ.) γαριν- τζιά Κύπρ. (Πάφ. Πιτσυλ.)

'Εκ τοῦ θέμ. τοῦ ἀορ. τοῦ ρ. γαρίζω καὶ τῆς καταλ. -ιά.

'Επὶ ὑγρῶν, γαρίλα 3, ὁ ἰδ. ἐνθ' ἀν: 'Η λάμπα 'ἐν ἔδει γαριντιῶν πετρόλαδο μ-μέσα Λεμεσ. Τὸ λυχνὶν 'ἐν ἔδει λάιν γαριντζιάν Πιτσυλ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαρίλα 2β.

γάρισμα τό, Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρισμαν Πόντ. (Οίν. κ.ά.) γάρ'σμα Τένεδ. σγάρισμα Λεξ. Βάιγ.

'Εκ τοῦ ρ. γαρίζω. 'Η λ. ἤδη Βυζαντ. ὑπὸ τὴν σημα- σίαν «ζωμὸς μελανωπὸς καὶ κακόγουστος» (βλ. ἐν λ. γα- ρίζω). 'Ο τύπ. σγάρισμα (ἐκ τοῦ σγαρίζω, δι' ὁ βλ. γαρίζω) καὶ παρὰ Σομ.

1) 'Επὶ παιδίων, τὸ γοερὸν καὶ συνεχὲς κλάμα Κῶς Πόντ. (Οίν. κ.ά.) Τένεδ.—Λεξ. Βάιγ.: Τόσην ὥρα γ-κλαίει τὸ παῖν, 'ἐν ἤκουσες τὸ γάρισμά ν-δον; Κῶς. Θά σκάδ' τοῦ π'δὶ ἀπ' τοῦ γάρ'σμα Τένεδ. 'Ασ' σὸ πολλὰ τὸ γάρι- σμαν ἐπιάστεν ή λαλία του Οίν. 2) 'Η ἐξάντλησις τῆς φωνῆς, τὸ βράχνιασμα, ἀπὸ παρατεταμένον κλάμα ή ἐκ πολλῆς καὶ ὑψηλοφώνου ἀναγνώσεως ή ψαλμω- δίας Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ατόσα ὄρες διαβάεις, τὸ γάρι- σμαν 'κι λογαριάεις; Οίν. β) 'Η ἐκ μεγάλης καὶ παρα- τεταμένης πείνης ἐξάντλησις Πόντ. (Οίν. κ.ά.): 'Ενα γάρισμαν ἐγάρισα ἀσ' σὴν πείνα! Οίν.

γαριφαλάκι τό, κοιν. γαριφαλάκ' βόρ. ιδιῶμ. γαρι- φαλάτσι Θήρα (Οἶα) γαροφαλ-λάτσι Χίος (Πυργ.) γα- ρουφαλάκι πολλαχ. γαρουφαλάκ' πολλαχ. βορ. ιδιῶμ. γα- ρεφαλάκι Κρήτ. κ.ά. γαρεφαλάτσι Εὐβ. (Βρύς. κ.ά.) Σκῦρ. γαρεφαλ-λάτσι Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. κ.ά.)

'Εκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

1) Γαρίφαλο 1, ὁ ἰδ. κοιν.: Πάρε μου δέκα δράμια γαριφαλάκια κοιν. Εἶχε στολίσει τὸ κουλλούρι μὲ ἕνα κόκ- κῖνο ἄβγὸ καὶ μὲ πολλὰ γαρουφαλάκια Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Βάνε δυὸ γαρουφαλάκια νά νουστ'μέψ' τοῦ φαῖ Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Συνών. μοσκοκάρφι. 2) Τὸ μικρὸν καὶ νεαρὸν ἄνθος τῆς «γαριφαλιάς» (βλ. γαριφαλιά 2) ή, κατ' ἐννοίαν θωπευτικὴν, αὐτὸ τοῦτο τὸ ἄνθος, δι' ὁ ἰδ. γαρίφαλο 3 κοιν.: Τρεῖς δραχμὲς τὸ ἕνα αὐτὰ τὰ γαριφαλάκια; κοιν. Δῶσ' μ' ἕνα γαρουφαλάκ' κι μένα νά μ'σκουβουλήσουν Εὐβ. ('Ακρ. κ.ά.) Τὸ στόμα τῆς εἶναι σὰ γαριφαλάκι 'Αθῆν. κ.ά. || 'Ασμ.

'Η νύφ' εἶναι γαρίφαλο, γαμπρὸς γαριφαλάκι, μ' ἀλήθεια κ' ή κονμπάρα μας μιὰ ράμνα γιασεμάκι Θράκ. (Κασταν.)

Νύφη μας καλορρίζικια, γαμπρὸς γαρουφαλάκι κονμπάρος τὸ περὶκλαδο, ὀλόχρυσο βαράκι

'Ιων. (Καράμπ.)

'Ασπρο γαρεφαλάτσι μου, πότε θά κοιτινίσῃς, πότε θά πῆς πῶς μ' ἀγαπᾷς τσαὶ θά τὸ μαρτυρήσῃς ; Σκῦρ.

Καὶ μὴ θαρρῆς, ἂν μ' ἀρνηθῆς, πῶς θὲ νὰ κιτρινίσω!
Γαρουφαλάκι θὰ γενῶ, γιὰ νὰ σὲ δαιμονίσω
Εὔβ. (Κάρυστ.) || Ποιήμ.

Βγάλετε ρόδα ντροπαλά | γαρουφαλάκια,
τὰ γιασεμιά τὰ ἀπαλά | καὶ τὰ ζαμπάκια
Κ. Γούναρ., Ἀνθολογ. Ἡρ. Ἀποστολίδ., 58

Γαρουφαλάκια, πὺν γελοῦσατε 'ς τὴ γλάστρα ὀλοχροῖς,
μονά, διπλά, μονόχρωμα, πολύχρωμα καὶ ὅλα ὠραῖα
Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953), 351. Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὶ ὧν.
ὑπὸ τύπ. Γαριφαλάκης καὶ Γαρουφαλάκης Ἀθῆν. κ.ά.

γαριφαλάτος ἐπίθ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ.) γαρο-
φαλάτος Λεξ. Βάιγ. γαρουφαλάτος Κέρκ. Πελοπν.
(Αἰγιάλ. Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) γαρουφαλάτους Θράκ.
(Ἀδριανούπ. Αἰν.) γαραφαλάτος Προπ. (Ἀρτάκ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτος. Ὁ τύπ. γαροφαλάτος (πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν
τοῦ Ἰταλ. *garofanato*) καὶ παρὰ Σομ. καὶ ἐν Ἀγα-
πίου Γεωπονικῷ (ἐκδ. Βενετίας) σ. 53. Ὁ τύπ. γαρα-
φαλάτος κατ' ἀφομοίωσιν.

1) Ὁ ὁμοιάζων κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸ γαρίφαλο 1,
δ ἰδ.: Πελοπν. (Αἰγιάλ. Κλουτσιοχ.): *Πρότσες γαρι-
φαλάτες* (μὲ κεφαλὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν τοῦ *μοσκοκαρ-
φιοῦ*) Κλουτσιοχ. *Κίτρα γαρουφαλάτα* (τὰ μικρά,
τῶν ὁποίων διατηρεῖται εἰσέτι ὁ στῦλος τοῦ ὑπέρου)
Αἰγιάλ. Πβ. γαρίφαλο 2δ. β) Ὁ περιέχων «γαρίφαλα»,
δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1 Κέρκ.—Λεξ. Βάιγ. 2) Ὁ ὁμοιά-
ζων κατὰ τὸ σχῆμα ἢ τὸ χρῶμα πρὸς τὸ ἄνθος «γαρί-
φαλο», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 3 Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.)
Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Ὀλυμπ.) Προπ. (Ἀρτάκ.): *Νέος
γαρουφαλάτος* (μὲ πρόσωπον *ροδοκόκκινον*) Κίτ. Μάν.
Γαραφαλάτος κάλλος (κάλλαιον ἀλέκτορος παχὺ μὲ σαρ-
κώδεις προεξοχὰς προσδιδούσας εἰς τὸ ὅλον σχῆμα γαρι-
φάλου) Ἀρτάκ.: *Κόττα γαραφαλάτη* (ἢ ἔχουσα κάλ-
λαιον παχὺ καὶ ἀναδιπλούμενον) αὐτόθ.

γαριφαλέας ὁ, ἀμάρτ. γαρουφαλέας Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο, παρ' ὃ καὶ γαρούφαλο, καὶ
τῆς παραγωγ. καταλ. -έας, δι' ἣν ἰδ. -ιάς.

Παῖς ἢ νέος εὐειδής, ὠραῖος: *Ἐλα πᾶ, γαρουφαλέα
μου. Ἔναι ἕνας νέος! γαρουφαλέας!*

γαριφαλένιος ἐπίθ. Ἡπ. (Δέλβιν.) Πελοπν. (Μάν.)
κ.ά. γαρουφαλένιος Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Πελοπν. (Κίτ.
Μάν.) γαρουφαλ-λένιος Χίος (Πυργ.) Θηλ. γαρουφαλ-
λένη Χίος (Πυργ.) γαροφαλ-λέν-νη Χίος (Πυργ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ένιος.

Ὁ ἔχων χρῶμα προσώπου ὁμοιάζον πρὸς τὸ τοῦ ἄν-
θους «γαριφάλου» (βλ. γαρίφαλο 3), ὁ *ροδοκόκκινος*
ἐνθ' ἄν.: *Ἐχει ἕνα παιδί γαρουφαλένιο, πολὺ ὁμορφο,*
ἔναι σὰν ἄγγελος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

*Νύφη γαρουφαλένια μας | καὶ ἀσημομεταξένια μας
αὐτόθ.*

*Πλύνε, γαρουφαλένια μου, πλύνε, καθάρια βρύση,
ἐγώ, πουλλί μου, σ' ἀγαπῶ, πὺν ὁ Θιὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ*
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.)

Ἐχει μύτη κοντυλένια, μάγουλα γαριφαλένια
Ἡπ. (Δέλβιν.)

γαριφαλιά ἡ, κοιν. γαρουφαλιά Κρήτ. Κύπρ. Χίος
(Βροντ.) — Λεξ. Βάιγ. Περίδ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ.

γαροφαλ-λιά Χίος (Πυργ.) γαριοφαλιά Σκυρ. γαρου-
φαλιά σύνθηθ. γαρεφαλέα Μέγαρ. γαρεφαλιά Εὔβ. (Βρύσ.
κ.ά.) Κρήτ. γαρεφαλ-λιά Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Κύμ.)
γαρ'φαλέα Τσακων. (Βάτ.) γαρ'φαλιά Τσακων. (Χα-
βουτσ.) γαρ'φαλιά Κυδων. Κύθν. Μύκ. Πάρ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λογγ. Πυλ.) Σάμ. Τένεδ. ἄροφαλ-λιά
Κύπρ. ἄρουφαλιά Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γαρίφαλο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιά. Ὁ τύπ. γαροφαλιά καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ δένδρον τῶν τροπικῶν χωρῶν καρυόφυλλος
ὁ ἀρωματικὸς (*caryophyllus aromatica*), τῆς τάξεως
τῶν μυρτωδῶν (*myrtaceae*), γνωστὸν διὰ τοὺς ξηροὺς
κάλυκας του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρίφαλο 1
Κέρκ. (Ἀργυρᾶδ.) Κρήτ. Κύπρ. κ.ά. || Ἀσμ.

*Γαρουφαλιάς γαρίφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
ἔχω τσ' ἀγκάλες μ' ἀνοιχτὲς καὶ ὅποιας θέλεις ἔλα*
Ἀργυρᾶδ.

*Γαρεφαλιάς γαρέφαλο καὶ κανελλιᾶς κανέλλα,
τσ' ἀγάλες μου 'χω ἀνοιχτὲς καὶ ὅθεν ὀρίσης ἔλα*
Κρήτ. Συνών. καρεφιλιά, μοσκοκαρφιά. 2) Τὸ
καλλωπιστικὸν φυτὸν διόσανθος ὁ καρυόφυλλος (*dian-
thus caryophyllus*), τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν
(*caryophyllaceae*), καλλιεργούμενον διὰ τὰ εὐχροα
καὶ εὖοσμα ἄνθη του, τὰ «γαρίφαλα», δι' ὃ ἰδ. γαρί-
φαλο 3 κοιν.: Ὁ κήπος εἶναι γεμάτος γαριφαλιές.
*Ἐχω μιὰ γλάστρα μὲ γαριφαλιά κοιν. Φύτεψα μιὰ ρίζα
γαρουφαλιά πολλὰχ. Μιὰ γλάστρα γαρ'φαλιά Μύκ.*
Ποτίζου τι' γαρουφαλιές Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Ἀσμ.

*Γαρουφαλιά μου ἀπότιστη, ποιὸς θὲ νὰ σὲ ποτίσῃ,
καὶ ποιὸς εἶν' πρῶτος πὺν θὰ 'ρτῇ νὰ σὲ κορφολογήσῃ;*
Ρόδ.

*Γαρεφαλιάς συνόνομη, τοῦ γαρεφάλου μοιάζεις,
ὅδε γυρίσης νὰ μὲ δῇς, μεσ' 'ς τὴ γαρδιά μὲ σφάζεις*
Κρήτ.

*Σ' τὸ παλεθύρι πού 'σαι σύ, γαρεφαλιά δὲν πρέπει,
ἀτῇ σου 'σαι γαρεφαλιά, ποιὸς ἔχει μάτια λέπει*
Εὔβ. (Βρύσ.)

*Μελαχρινὴν ἐφίλησα, καὶ ἄσπρη μὲ παραστέκει
ν' ἀφήσω τὴ 'αρουφαλιά, νὰ πάω 'ς τὸν ἀσβέστη;*
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

*'αρουφαλιές, μιλήσετε ἐπάνω 'ς τὸ φουστάνι,
ὁπού 'το δὲ καλύτερο καὶ δὲ δὲ ξαναβάνει*
(μοιρολ.) αὐτόθ.

*Τίνος ἔν' τξεῖνον τὸ θαφκειὸν τζαί τξεῖνον τὸ τξιούριν;
τξιτρομηλιάν τξ' 'αροφαλ-λιάν ἔχω νὰ τὸ φυτέψω*
(τξιούριν = κιβούρι) Κύπρ. || Ποιήμ.

*Ἦταν κ' ἐκείνη ἕνα φυτὸ μυριστικό, καθὼς ἐσεῖς,
βασιλικέ, γαρουφαλιά, τρισαί καὶ ματζουράνα*
(τρισαί = ἀρμπάρόριζα) Δ. Ζευγώλ., Ν. Ἑστ. 27 (1953),
325. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. γαρεφαλέα τοῦ περιβολίου κα-

λεῖται ποικιλία τοῦ κοσμητικοῦ φυτοῦ ταγήτης ὁ στιλ-
πνὸς (*tagetes lucida*), τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*com-
positae*) Μέγαρ. Συνών. γαριφαλίνα 4, κατιφές.
4) Τὸ ἄνθος γαρίφαλο, δ ἰδ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐμεῖς
ἔχομε μιὰ διπλὴν 'αρουφαλιά πῶχει ὅλο δὲ χρόνο 'αρου-
φαλιές ἀπάνω κ' εἶναι χαρὰ θεοῦ. β) Μεταφ., μικρὸν
αἱμάτωμα ἐμφανιζόμενον ἐπὶ τοῦ δέρματος τῶν μικρῶν
παιδίων καὶ ἐξαφανιζόμενον συνήθως μὲ τὴν πάροδον
τοῦ χρόνου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Αὐτὸ δὲ μωρὸ ἔχει
'ς τὸ μάουλο μιὰ γαριφαλιά.**

Ἡ λ. καὶ ὡς ὅν. γυναικῶν ὑπὸ τοὺς τύπους *Γαρι-
φαλιά σύνθηθ. Γαρουφαλιά πολλὰχ. Γαροφαλιά Κρήτ.*

